

Posebni vlaki.

Glede ureditve posebnih vlakov bomo lahko takoj dali prve podatke, čim prejmemo prijave. Tudi bomo na podlagi prijav uredili vožnje tako, da bo za dotične kraje kar najbolj ugodno. Za dne 21. junija dobi mladina 75% popust na podlagi šolske povlastice, ki jo šole izstavijo za ta izlet v Maribor. Za čas od 20. junija do 1. julija pa velja polovična vožnja. Te ugodnosti se lahko poslužijo vsak na vseh vlakih, pa vendar bomo svetovali, da se naj iz posameznih krajev vozijo s posebnimi vlaki, ki jih bo železniška direkcija uredila. Posebni vlaki so v načrtu za vse proge v Maribor.

Ureditve službe božje.

Da bomo imeli ob Slomškovih praznikih urejeno tudi glede gg. duhovnikov, v katerem redu bodo opravili službo božjo, prosimo sledeče:

1. Prijavijo naj se gg. duhovniki, ki bi bili pripravljene te dni v Mariboru spovedovati, kakor tudi obhajati.

2. Prijavijo naj tudi glede sv. maše, kje in ob kaki uri bi radi opravili sv. mašo, da dobijo ob dohodu obvestilo.

Posebno prosimo gg. duhovnike, da se prijavijo za spovedovanje, da bo ljudstvu v vsem postreženo.

Prvi hlebec kruha.

Zgodovina kruha je že zelo stara. Jezus je učil prositi Boga za »naš vsakdanji kruh«. Pri zadnji večerji je razlomil kruh in ga dal učencem jesti. To je bil seveda ves drugačen kruh, kakor ga mi danes imamo. Najbolj je bil podoben, po okusu namreč, današnjim prestam ali pa kek-som, seve le v tem, da ni bil iz kvašenega testa, najbrž trd in se je dal lomiti. Jezus je kruh razlomil. Iz tega je sklepati, da so bili to majhni hlebčki, kakršne danes še mati nazadnje iz vseh ostankov zgnete in za otroke speče ob strani, potem ko je vse hlebe naložila v peč.

A že več tisoč let pred Jezusovim rojstvom so ljudje poznali žito in delali kruh. Prvi ljudje na svetu so se preživljali od rib, od divjačine, ptičev in konjskega mesa. Poznavanje žita spada že v poznejšo dobo, ko je bil človek že toliko olikan, da je obdeloval zemljo. Za nas je to že davna preteklost. Ko so že poznali žito, so to jedli spočetka sirovo, morda tudi pečeno, ali stolčeno. Prvi hlebi kruha segajo v dobo, ko so ljudje že poznali opeko. To so bili stari Egipčani in pozneje tudi Rimljani in njihovi predniki. Naredili so velike peči iz blata in opeke. V te peči so nadevali hlebce kruha ogromne velikosti, tako velike, da so jih po štirje možje devali v peč. Tak hleb je tehtal po 150 kg in je bil velik kot kakšen mernik, čeber ali ko-

tel. Žito so s kamenjem stolkli, zmešali z vodo, ugneti z bosimi nogami v veliko kepo. Solili niso nič. V peč so naložili te ogromne hlebce in potem so peč zamazali z opeko in blatom, da ni bilo odprtine, le na vrhu so morda pustili luknjo za izhlapevanje ali pa še toliko ne. Peč so kurili od zunaj. Okrog in okrog peči je zunaj

ONI, KI MNOGO JEDO IN VELIKO SEDE, TER ZARADI TEGA NAJČESČE TRPĚ NA TRDI STOLICI, naj pijejo dnevno po eno čašo naravne

FRANZ-JOSEFOVE

grenčice, ki jo je treba prej nekoliko segreti. Davno preskušena

FRANZ-JOSEFOVA

grenčica se odlikuje po svojem zanesljivem učinkovanju, prijetni uporabi in se dobiva povsod.

Ogl. reg. S. br. 30.474/35

gorelo. Čez dva dni so peč odprli in pobrali hlebce, ki so bili še vroči. Skorja je bila trda, zato so hlebe polivali z vodo, da so se ohladili in da se je skorja omehčala. Tak je bil prvi hlebec kruha na svetu. Od tega pa do današnjih kajzerov, bider in potic je preteklo več tisoč let. Če pa se vprašamo, kakšen bo kruh čez 100 let, čez 500 let? Najbrž tako lahek kakor koks, ali še lažji, ko bela hostija. Tisti svet bo takrat nas imenoval — »velike požeruhe«.

V 20 dneh okoli sveta.

Dr. Bolivar Falconer iz Martina v severnoameriški državi Texas je ravno sedaj na potovanju okoli sveta, katerega namerava končati s pomočjo najhitrejših prometnih sredstev v 20 dneh.

Francoski pisatelj Jules Vernes je napisal iz domišljije knjigo »Pot okrog sveta v 80 dneh«, ki je navduševala naše starše in še nas v mladosti, a je sedajni rod ne čita več. 80 dni, o tem ne govori danes nikdo več! Najnovejši rekordni poskus Amerikanca Falconera hoče potovati okoli sveta skrečiti na 20 dni.

Dr. Falconer je zapustil mesto Dallas v Texasu dne 8. maja in je priletel v Njujork v letalu. Od tamkaj se je odpeljal z zrakoplovom »Hindenburg« v Frankfurt v Nemčijo. Iz Frankfurta v aeroplanu v Amsterdam in od tamkaj v Penang v zapadno Indijo z letalom holandske prometne družbe. Iz Penanga v letalu v Hongkong na Kitajsko in v Manilo na Filipinskem otočju. Iz Manile vozijo ameriška letala preko Guam — Wake Island — Midway — Honolulu — San Francisco. Iz San Franciska bo imel na razpolago potniško letalo v Dallas, kjer bi se naj izkrcal 28. maja. Celotna pot, katero bo preletel, je dolga 42.000 km.

Dosedanji rekord poti okoli sveta znaša 25 dni.

Prvič je objadral svet leta 1519 Portugalec Fernao de Magalhaes in je rabil tri leta. Šele parniki so skrečili pot okoli sveta na nekaj mesecev. Po iznajdbi letal in zrakoplova se je polastila človeka nekakša strast, da bi čim hitrejšo obkrožil svet.

Leta 1926 je hotel obleteti svet ameriški časnikar v 30 dneh. Njegova nakana ni uspela, ker ni mogel dohiteti pravočasno prekosibirskega ekspresnega vlaka.

Leta 1927 se je posrečilo Amerikancu Evansu, da je s pomočjo letal in brzoparnikov obkrožil svet v 27 dneh.

obrazu in po očeh vsakdo spoznal ciganko. Plaho je stala nekaj časa in šele, ko jo je Kristina s komolcem dregnila, je stopila h gospodnji in je rekla nekoliko prisiljeno:

»Dobra gospa, hvala vam, hvala, hvala!«

»Že prav,« je odvrnila ta s kislim obrazom; »nekaj dni boš še ostala, morda tudi še kak teden, dokler si čisto ne opomoreš.«

Kristini pa je dejala:

»Kristina, prav bo, da ne pride preveč med ljudi. Saj je lahko gor v tvoji kamri. Sončno je gor in na vse strani vidi. Jest ji boš gor nosila pa glej, da bo imela dobro postrežbo!«

»Prav, mati; kakor ukažete,« je pritrdila Kristina in šla s ciganko nazaj gor.

Zgoraj je vprašala Vanda:

»Zakaj me hoče gospa zapreti?«

»Zapreti vendar ne!« je odgovorila Kristina; »ne marajo, da bi te ljudje videli.«

»Ali se boji, da bi prišel baša in me ulovil?«

»Ta ne bo več prišel. Če ga najdejo orožniki, ga bodo vtaknili v luknjo. Ampak ne bodo ga našli, ker jo je pobrisal čez mejo.«

»O, baša je kakor jastreb. Nihče ga ne vidi, kar fzenada pa je tu.«

»Sem si ne bo upal. Tu so trije hlapci, ti imajo trde pesti. In naš pes, naš Sultan, ga ne spusti blizu. Tu si varna pred njim.«

»Tedad ostanem tu in ne grem nikamor več.«

»Ko bi le mogla ostati, iz srca bi ti privoščila!

Toda ...«

»Gospa me hudo gleda. Kajne, nagnala me bo? Nisem je prav razumela.«

»Mati ne morejo, kar bi radi. Besedo ima gospodar, sin, ki se je nekam daleč odpeljal, pa vsak dan mislimo, da pride.«

»Ali je mladi gospodar tudi tako hud kakor stara gospa?«

»Za božjo voljo, hudi vendar niso. Dobrega srca so, mladi gospodar tudi. Siromakom radi pomagajo, kjer le morejo. Ponosna pa sta oba, ponosna pa že.«

»A! Zdaj razumem. Zaničujejo me, ker sem ciganka; sram jih je.«

»Vanda,« jo je prepričevala Kristina, čeprav sama sebi ni verjela, »če boš pametna, boš gotovo smela ostati. Mater in mladega gospodarja morda lepo prositi. Obljubi jima, da boš pridna in taka, da nihče na tebi nič ciganskega ne bo videl!«

»Ko pa ne znam delati!«

»Jaz te bom naučila. Pisati in brati in moliti tudi.«

»Če me pa vendarle našenejo! Pred mladim me je strah.«

»Kaj te bo strah! Jaz bom zate govorila.«

Dalje sledi.

smrti zapisanega, rabelj je potegnil za vrvi in strelji iz štirih puškinih cevi so zadeli žrtev.

Prodiranje ital. čet v raznih smereh po zasadenem ozemlju v Abesiniji.

Šele sedaj so italijanske čete zavzele Anko-ver, ki leži 150 km severovzhodno od Addis Abebe ob veliki karavanski cesti, ki vodi skozi Auso proti Džibutiju. Prebivalstvo, pri katerem so našli le malo orožja, se je takoj podvrglo italijanski oblasti. Hkratu so čete zavzele tudi Muskallo. Iz Harrarja so pričeli prodirati oddelki južne vojske preko gorskih grebenov proti zapadu, obenem pa tudi iz Negelija proti severu, da vzpostavijo nove zveze med Addis Abebo in južnovzhodno Abesinijo.